

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnenej **POHOTOVOŠŤ, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpenej Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, proti povinnému **Z. T., bytom R., o vymoženie 370,44 € s príslušenstvom,** vedenej na Okresnom súde Galanta pod sp.zn. 12 Er 874/2007, o odvolaní a dovolaní oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 28. novembra 2013, sp.zn. 9 CoE 260/2013 takto

r o z h o d o l :

Konanie o odvolaní oprávnenej **z a s t a v u j e.**

Návrh na prerušenie dovolacieho konania **z a m i e t a.**

Dovolanie oprávnenej **o d m i e t a .**

Povinnému náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Súdny exekútor žiadosťou doručenou na Okresný súd Galanta 15. augusta 2007 požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov - ďalej len „Exekučný poriadok“), a to na základe exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., so sídlom v Bratislave, Trnavská cesta 70, IČO : 35 922 761, z 18. apríla 2007, sp.zn. SR 2710/07 právoplatným dňa 12. mája 2007. Okresný súd Galanta poverením z 22. augusta 2007 č. 5202 019479* poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe uvedeného exekučného titulu.

Okresný súd Galanta uznesením z 19. júla 2012, č.k. 12 874/2007 exekúciu zastavil a náhradu trov exekúcie súdnemu exekútorovi nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia týkajúceho sa zastavenia exekúcie súd dospel k právnomu záveru, že úverová zmluva uzatvorená medzi oprávnenou a povinným a na ňu nadväzujúce všeobecné podmienky poskytnutia úveru, bola zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch ako aj v zmysle § 52 a nasl. zákona č.40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ,,). Exekučný súd konštatoval, že súčasťou úverovej zmluvy bola aj rozhodcovská doložka, formulovaná v bode 17. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru (ďalej len „VPPÚ“), ktorej praktickým dôsledkom bolo, že spotrebiteľovi bola fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnená podá žalobu na rozhodcovský súd. Rozhodcovskú doložku si pritom spotrebiteľ osobitne nevyjednal, keďže nemal na výber vzhľadom na jej splnenie s ostatnými štandardnými podmienkami. Spotrebiteľ mohol len zmluvu ako celok buď odmietnuť, alebo podrobiť sa všetkým obchodným podmienkam, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ak ho vyvolal dodávateľ (oprávnená) ako prvý. Zdôraznil aj to, že predmetná doložka nebola vyjednaná po vzniku sporu v čase vyššej bdlosti spotrebiteľa, ale už na samom začiatku zmluvného vzťahu. V tejto súvislosti exekučný súd poukázal aj na to že v zmysle smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách spĺňa podmienky „nekalosti“ už také zmluvné dojednanie, podľa ktorého je príslušným na riešenie sporov zo spotrebiteľskej zmluvy všeobecný súd dodávateľa, namiesto všeobecného súdu spotrebiteľa. V rozhodovanej veci pritom nielenže nerozhodoval všeobecný súd spotrebiteľa, ale rozhodol rozhodcovský súd zvolený priamo oprávnenou. Na základe týchto úvah exekučný súd nemal pochybnosti o tom, že rozhodcovská doložka v predmetnej spotrebiteľskej zmluve predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech povinného, ktorá je v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neplatná. Na túto skutočnosť musel exekučný súd prihliadnuť z úradnej povinnosti. Rozhodcovské konanie, ktorého výsledkom bol predložený rozhodcovský rozsudok, sa teda uskutočnilo bez riadneho zmocnenia zo strany zmluvných strán, preto rozhodcovský rozsudok vydaný v takomto konaní nemôže byť riadnym exekučným titulom na vykonanie exekúcie. S prihliadnutím na tieto skutočnosti exekučný súd v zmysle § 45 ods. 1, ods. 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní v spojení s § 57 ods. 2 a § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu zastavil.

Krajský súd v Trnave na odvolanie oprávnenej uznesením z 28. novembra 2013 sp.zn. 9 CoE 260/2013 uznesenie súdu prvého stupňa o zastavení konania potvrdil ako vecne správne (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a návrh oprávnenej na prerušenie konania a postúpenie návrhu Ústavnému súdu Slovenskej republiky a Súdnemu dvoru Európskej únie zamietol. V odôvodnení sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými zisteniami, vyhodnotením dôkazov a právnym posúdením veci súdom prvého stupňa. Doplnil, že z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyplýva oprávnenie exekučného súdu preskúmať existenciu a platnosť rozhodcovskej zmluvy pokiaľ exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok, pričom súd nie je viazaný tým, ako svoju právomoc posúdil samotný rozhodcovský súd, rovnako je exekučný súd povinný ex offo skúmať formálnu a materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu v každom štádiu exekúcie. Zhodne so súdom prvostupňovým mal zato, že rozhodcovská doložka predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa z dôvodov uvedených exekučným súdom, Neplatná rozhodcovská doložka znamenala vo svojich dôsledkoch nulitný rozhodcovský rozsudok, ktorý nemožno vykonať, a preto exekučný súd postupoval správne keď exekúciu zastavil. Návrh na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. nepovažoval odvolací súd za opodstatnený, nakoľko súd prvého stupňa v danej veci neaplikoval ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Návrh na predloženie prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie v zmysle § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. zamietol, pretože vnútroštátna právna úprava dostatočným spôsobom umožňuje aplikáciu smernice Rady 93/13/EHS.

Proti výroku uznesenia Krajského súdu v Trnave z 28. novembra 2013 sp.zn. 9CoE 260/2013 o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podala oprávnená odvolanie, ktoré odôvodnila tým, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/), keď súd nerešpektoval jej právo na rozhodnutie veci na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je aj výklad práva Európskej únie podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní EÚ v konaní o prejudiciálnej otázke (m.m. IV. ÚS 206/08). Mala za to, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), keď súd nesprávne interpretoval a aplikoval ustanovenie § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie v spojení s ustanovením § 36 ods. 5 Exekučného poriadku. Taktiež namietala nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia pre nedostatok dôvodov.

Navrhla napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v označenom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Proti tomu istému rozhodnutiu odvolacieho súdu v potvrdzujúcej časti podala oprávnená dovolanie s označením doplnené o dôležitú právnu argumentáciu vyplývajúcu z uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 18CoE 641/2011 z 30. novembra 2012. Navrhla, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu a uznesenie súdu prvého stupňa zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Taktiež navrhla, aby dovolací súd konanie prerušil podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a Súdnemu dvoru Európskej únie na základe čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie predložil prejudiciálne otázky, ktoré bližšie špecifikovala v podanom dovolaní. Svoje dovolanie odôvodnila tým, že sudy : 1. rozhodli „nad rámec zverenej právomoci“ (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. a/ O.s.p.), lebo nesprávne interpretovali § 58 ods. 1 Exekučného poriadku a § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z.z.“), bez oprávnenia preskúmali exekučný titul „metódou ktorá im v rámci zverenej právomoci neprináleží“, 2. konali vo veci, v ktorej sa už právoplatne rozhodlo (§ 241 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 237 písm. d/ O.s.p.), lebo formálna a materiálna vykonateľnosť už bola právoplatne posúdená tým, že exekučný súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, 3. rozhodovali napriek tomu, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný (§ 237 písm. e/ O.s.p.), 4. oprávnenej odňali možnosť konať (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.), a to tým, že s ňou „nekomunikovali o jej právnych a skutkových návrhoch“, nezohľadnili jej námietky, konali bez nariadenia pojednávania a dokazovania a nerešpektovali jej právo na to, aby jej právna vec bola „vnútroštátnym súdom rozhodovaná na základe správneho a adekvátneho právneho základu, súčasťou ktorého je po vstupe Slovenskej republiky do EÚ aj výklad práva EÚ podľa čl. 267. Ďalej uviedla, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), keď súd nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Povinný ani súdny exekútor sa k odvolaniu a dovolaniu oprávnenej nevyjadrili.

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky najskôr skúmal, či sú dané procesné predpoklady, za splnenia ktorých môže konať o odvolaní oprávnenej.

Oprávnená v procesnom postavení, v ktorom sa nachádza v preskúmvanej veci, bola už účastníčkou konania vo viacerých iných, skutkovo a právne obdobných konaniach pred Najvyšším súdom Slovenskej republiky, v ktorých tak, ako aj v tomto prípade, podala odvolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. Konanie o týchto jej odvolaniach bolo zastavené s odôvodnením, že odvolaním možno napadnúť len rozhodnutie súdu prvého stupňa a Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozhodnutie o odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je funkčne príslušný (§ 9 ods. 1 a 2 O.s.p. a § 10 ods. 1 a 2 O.s.p.). Porovnaj napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. januára 2014 sp.zn. 5 Co 20/2013, z 20. januára 2014 sp.zn. 5 Co 54/2013, z 11. septembra 2013 sp.zn. 5 CoE 48/2013, z 21. januára 2014 sp.zn. 7 CoE 84/2013, z 3. októbra 2013 sp.zn. 3 Co 34/2013, z 12. decembra 2013 sp.zn. 4 CoE 83/2013. Dovolací súd sa stotožňuje s právnymi závermi vyjadrenými v týchto rozhodnutiach a v podrobnostiach na ne odkazuje.

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu podala včas oprávnená zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., skúmal najskôr, či je dôvodný jej návrh na prerušenie dovolacieho konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

K totožnému návrhu oprávnenej na prerušenie dovolacieho konania sa už dovolací súd vyjadril vo viacerých iných skutkovo a právne obdobných právnych veciach, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky a navrhovala prerušenie konania (vid' rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 9/2013, z 20. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 11/2013, z 11. septembra 2013 sp.zn. 5 ECdo 70/2013, z 21. januára 2014 sp.zn. 7 ECdo 250/2013, z 3. júla 2013 sp.zn. 7 Cdo 8/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 7 ECdo 85/2013, z 3. októbra 2013 sp.zn. 3 ECdo 28/2013, z 12. decembra 2013 sp.zn. 4 ECdo 283/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 4 Cdo 40/2013). Dovolací súd na ne v podrobnostiach odkazuje s tým, že s právnymi závermi v nich vyjadrenými sa stotožňuje aj v preskúmvanej veci. Súdny dvor EÚ má právomoc vydať rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, ktoré sa týkajú: a/ výkladu zmlúv; b/ platnosti a výkladu aktov inštitúcií, orgánov alebo úradov alebo agentúr Európskej únie. Pokiaľ ale procesný postup súdov vo veci, v ktorej sa navrhuje prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p., má podklad v aplikácii vnútroštátneho práva, nie je žiadny dôvod pre prerušenie konania.

V danom prípade sa síce v dovolaní napadnutých rozhodnutiach spomína aj Smernica Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, z určujúceho hľadiska išlo ale zo strany súdov nižších stupňov o aplikáciu a interpretáciu vnútroštátnych právnych predpisov (Občianskeho zákonníka, Exekučného poriadku a zákona č. 244/2002 Z.z.). Dovolací súd vzhľadom na to nedôvodný návrh na prerušenie konania zamietol.

III. V ďalšom dovolací súd bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) skúmal, či oprávnenou podané dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.). V prejednávanej veci smeruje dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu. Uznesenia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v § 239 ods. 1 a 2 O.s.p., dovolateľkou napadnuté uznesenie ale nevykazuje znaky žiadneho z nich. Dovolanie oprávnenej preto podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. prípustné nie je.

Prípustnosť podaného dovolania by v preskúmvanej veci prichádzala do úvahy, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. Oprávnená procesné vady konania v zmysle § 237 písm. b/, c/ a g/ O.s.p. netvrdila a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

K obsahovo rovnakým námietkam oprávnenej, z ktorých vyvodzuje prípustnosť a opodstatnenosť jej dovolania podaného v preskúmvanej veci, sa už Najvyšší súd Slovenskej republiky vyjadril vo viacerých rozhodnutiach týkajúcich sa iných skutkovo a právne obdobných právnych vecí, v ktorých tá istá oprávnená vystupovala v procesnom postavení dovolateľky (porovnaj napríklad rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 8. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 9/2013, z 20. januára 2014 sp.zn. 5 ECdo 11/2013, z 11. septembra 2013 sp.zn. 5 ECdo 70/2013, z 21. januára 2014 sp.zn. 7 ECdo 250/2013, z 3. júla 2013 sp.zn. 7 Cdo 8/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 7 ECdo 85/2013, z 3. októbra 2013 sp.zn. 3 ECdo 28/2013, z 12. decembra 2013 sp.zn. 4 ECdo 283/2013, z 25. novembra 2013 sp.zn. 4Cdo 40/2013) a konštatuje, že právne závery, ku ktorým dospel v týchto rozhodnutiach, sú plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci.

V rozhodnutiach uvedených v predchádzajúcom odseku Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že:

1. prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu (§ 237 písm. a/ O.s.p.) je daná, iba ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán; rozhodovanie súdov v exekučných veciach ale vyplýva priamo zo zákona (viď napríklad § 29, § 38 ods. 3 a § 44 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku),
2. vydanie poverenia na vykonanie exekúcie nie je rozhodnutím o veci samej, a preto nezakladá prekážku právoplatne rozhodnutej veci v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. Poverenie súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu, je individuálny právno-aplikačný akt, ktorý má priame právne účinky len voči osobe súdneho exekútora (viď aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 1. februára 2012 sp.zn. 5 Cdo 205/2011 a tiež Ústavného súdu Slovenskej republiky z 13. júna 2012 sp.zn. III. ÚS 254/2012),
3. ustanovenie § 237 písm. e/ O.s.p. dopadá iba na prípady, kedy súd prejednal a meritorne rozhodol vec, hoci nebola splnená jedna z procesných podmienok konania – nebol podaný (žiadny) návrh na začatie konania vo veci, ktorá nemôže začať bez návrhu; v danom prípade ale bol podaný návrh na vykonanie exekúcie,
4. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd pri skúmaní, či je exekučný titul vykonateľný (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku), vychádza z tvrdení oprávneného v návrhu na vykonanie exekúcie a z exekučného titulu bez vykonania dokazovania (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 122 až § 124 O.s.p.), lebo je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu,
5. nejde o vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., ak súd oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie, či k návrhu na vykonanie pripojený exekučný titul je formálne aj materiálne vykonateľný, nevykonal na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného; obdobne – teda aj bez nariadenia pojednávania, vykonania dokazovania a osobnej účasti oprávneného – môže exekučný súd dospieť k tomuto záveru aj pri riešení identickej otázky (vykonateľnosti exekučného titulu) v neskorších štádiách exekučného konania. Na podporu týchto tvrdení dovolací súd poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 160/2013, v ktorom konštatoval, že vnútroštátny súd je povinný „vyšetrovaním“ ex offo zisťovať skutkový stav na účely efektívnej ochrany

spotrebiteľa podľa únieového práva a takýmto postupom nedochádza k porušeniu práv oprávnenej na verejné prejednanie veci a vyjadrenie sa k vykonaným dôkazom,

6. nedôvodná je námietka oprávnenej, že jej súdy svojím postupom odňali možnosť konať pred súdom, keďže vo veci nebolo nariadené pojednávanie v zmysle § 57 ods. 5 Exekučného poriadku. Toto ustanovenie bolo zavedené do Exekučného poriadku až novelou zákona č. 230/2012 účinnou od 9. augusta 2012 do 31. decembra 2012 (ďalej len „novela zákona“). Súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa uvedeného ustanovenia, nakoľko v danom prípade exekúciu nevyhlásil za neprípustnú, ale ju zastavil podľa § 57 ods.2 exekučného poriadku, na ktorý sa povinnosť nariadenia pojednávania nevzťahovala. Odvolací súd v tomto prípade postupoval v súlade s ustanovením § 214 ods. 2 O.s.p., ak o odvolaní oprávnenej rozhodol bez nariadenia pojednávania.
7. ak sa exekúcia navrhuje na podklade rozhodnutia takého rozhodcovského súdu, ktorý nemal právomoc vydať ho, zastavením exekúcie sa neodopiera právo na výkon rozhodnutia a neznemožňuje oprávnenému možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.); pokiaľ v určitej veci nedošlo k uzavretiu (platnej) rozhodcovskej zmluvy, nemohol spor prejednať rozhodcovský súd a v takom prípade ani nemohol vydať rozhodcovský rozsudok (R 46/2012),
8. skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv oprávnenej. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Tieto právne závery (viď 1. až 8.) zastáva Najvyšší súd Slovenskej republiky aj v preskúmvanej veci.

K bodu 5 dovolací súd navyše poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp.zn. PLz. ÚS 1/2014 o návrhu na zjednotenie právnych názorov senátov Ústavného súdu Slovenskej republiky ohľadom zabezpečenia záruk kontradiktórnosti konania, v ktorom prijal stanovisko, že pri preskúmvaní žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa môžu primerane uplatniť ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku vzťahujúce sa na dokazovanie. Ak exekučný súd pri preskúmvaní žiadosti exekútora na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vychádza aj z iných listín (či iných dôkazov) než tých, ktoré sú výslovne uvedené v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučný titul, návrh na vykonanie exekúcie a žiadosť o vydanie poverenia) a na tomto základe posúdi exekučný titul v neprospech oprávnenej, je povinný dať jej možnosť vyjadriť sa k podkladom svojho preskúmania. V prípade, že tak exekučný súd neurobí, zakladá jeho rozhodnutie dôvod na vyslovenie porušenia základného práva oprávnenej vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Pre ústavnú konformnosť konania ako celku však postačuje, ak je oprávnenej táto možnosť reálne poskytnutá v odvolacom konaní.

V súvislosti s námietkou dovolateľky, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci treba uviesť, že táto vada je relevantným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), avšak (na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p.) nezakladá (súčasne) aj prípustnosť dovolania. To isté platí aj o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.); aj za predpokladu, že by tvrdenia dovolateľky boli opodstatnené, mohli by mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp.zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp.zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp.zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp.zn. 4 Cdo 68/2011, z 3. mája 2011 sp.zn. 5 Cdo 44/2011, z 23. júna 2011 sp.zn. 6 Cdo 41/2011, zo 14. augusta 2013 sp.zn. 7 Cdo 17/2013).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania tvrdených dovolateľkou, nevyšli najavo ani iné vady uvedené v § 237 O.s.p.

a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z § 239 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol procesne neprípustné dovolanie oprávnenej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Oprávnená z procesného hľadiska zavinila, že sa konanie o jej odvolaní muselo zastaviť, preto jej vznikla povinnosť nahradiť povinnému trovy tohto konania (§ 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 146 ods. 2 O.s.p.). V dovolacom konaní úspešnému povinnému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti oprávnenej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Najvyšší súd Slovenskej republiky mu však žiadne trovy odvolacieho a dovolacieho konania nepriznal z dôvodu, že nepodal návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 3. októbra 2014

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová